

Dohányügyben nulla toleranciát hirdettek az orvosok. Nyilvános helyeken, azaz kórházakban, iskolákban, vendéglátóhelyeken a dohányzás teljes betiltását javasolják a törvényhozóknak. A számok dohányzókra, a kipróbálókra, a dohányzás okozta megbetegedésekről magyar tekintetben szerintem nem túl rózsásak.

Pataki Enikő (műsorvezető): - Dohányügyben nulla toleranciát hirdettek most mindenesetre az orvosok. Nyilvános helyeken, azaz kórházakban, iskolákban, vendéglátóhelyeken a dohányzás teljes betiltását javasolják a törvényhozóknak. A számok dohányzókra, a kipróbálókra, a dohányzás okozta megbetegedésekről magyar tekintetben szerintem nem túl rózsásak.

Füstölgő ország vagyunk ennek minden következményével. Hogy aztán mindezt teljes tiltással orvosolni, vagy kulturált füstölgéssel érvelni - azt hiszem, ez egy nagyon hosszú harc lesz, míg végeredményesen nem fogjuk tudni beszélgetőtársaimmal ezt ma megoldani, de megpróbálni megtudjuk. Úgyhogy köszöntöm mindkettőjüket, mi itt már el is kezdtünk beszélgetni. A két pólus: tehát Magyar Tüdőgyógyász Társaság és a Füstölgők. Szóval doktor úr, az orvosok is cigiznek ám, tehát én jártam a Gyógyhírral nagyon sok helyen, nagyon sok műtéten részt vettünk és bizony a több órás műtét után úgy rágyújtottunk, akkor még én is, hogy azt öröm volt nézni. Ezt csak azért mondom ilyen nagyon őszintén, mert azért nagyon összetett kérdés.

Kovács Gábor (elnökségi tag, Magyar Tüdőgyógyász Társaság): - Természetesen összetett kérdés. Az orvosok között is vannak dohányosok. Magyarországon mi 12 százalékról tudunk. Finnországban az orvosok négy százaléka dohányzik. Tehát van bőven még a saját portánk előtt is, hogy így mondjam, söprögetni való.

Műsorvezető: - Azért kérdeztem ennyire kiélezve, mert én nem gondolom, hogy ez egy jó út, a teljes tiltás. Miért ezt választják? Ez eleve ellenkezést szül.

Kovács Gábor: - Én azt hiszem, hogy egyrészt nem mi, magyar orvosok választottuk, hanem a magyar parlament elfogadta a WHO dohányzás kontroll keretegyezményét, amelynek az egyik célkitűzése az, hogy a nyilvános helyeken a dohányzást megszüntessék. De természetesen itt

különböző országok különböző hagyományai és lehetőségei vannak. Én sem azt gondolom, hogy egyik pillanatról a másikra lehet ezeket az eredményeket elérni. Először talán a közintézmények közül a kórházak és az ifjúsággal, gyermekekkel kapcsolatos intézmények, és aztán egy második lépésbe jöhetnek Magyarországon talán a vendéglátóipari egységek.

Műsorvezető: - Önök egyébként teljesen ellentétes véleményen vannak? Ön mit mond erre?

Kozma Károly (elnökségi tag, Füstölgők Társasága): - Nem hiszem, nem hiszem. Az a véleményem erről a dologról, hogy itt egy kultúrált megfogalmazással van dolgunk. Mi amikor megalakultunk, ugye ez a "97-es törvény előtti időszak, akkor döntően azért alakultunk meg, mert éreztünk egyfajta eszelős intoleranciát.

Kozma Károly: - A dohányosokkal szemben azok részéről, akik ennek az akkori propagátorai voltak. Én nem neveznék senkit néven, de ez volt.

Műsorvezető: - Azóta ez változott? Azt viszont elmondja-e?

Kozma Károly: - Ha csak arról beszélek, amiről a főorvos úr beszél, akkor világos, hogy igen, vagy legalábbis egy kicsit.

Műsorvezető: - Igen, csak vannak olyan élethelyzeteket, amiket nem lehet félig megoldani. Nem lehet gyengéden megoldani, nem lehet toleránsan megoldani.

Kozma Károly: - Ezzel én nem értenék egyet. Én persze nyilvánvalóan tudnék nagyon érdes is lenni, megkérdezhetném a főorvos urat, hogy mondjon már statisztikánál biztosabb érveket arra, hogy rákot okoz a dohányzás, mert általában a statisztikákkal szokták ezt bizonyítani, hogy...

Műsorvezető: - Ja, hogy Ön ezekben nem hisz, ezekben a statisztikákban ezek szerint.

Kozma Károly: - Mindig azt szokták mondani, hogy a kivétel erősíti a szabályt. Szerintem a szabályt gyengíti a kivétel, mert a kivételek száma viszonylag nagy.

Műsorvezető: - Látott már dohányfüstös tüdőt? Mert én láttam.

Kozma Károly: - Én is láttam dohányfüstös tüdőt és nagyon sajnálom, hogy 91 éves korában tegnap elhunyt Illés György kétszeres Kossuth-díjas operatőr, az operatőrök Don Juanja és nekem atyai barátom, aki 17 éves korától haláláig dohányzott. Tehát ezzel én nem szeretnék persze jó példákat mutatni. A mi tiszteletbeli elnökünket is dr. Jancsó Miklósnak hívják, aki szintén nem tartozik az ifjú generáció közé. Én magam se most születtem, hanem jónéhány évvel ezelőtt.

Műsorvezető: - Nem beszél akkor könnyen és én értem ezeket az érveket. Lehet ilyet is mondani erről az oldalról is, meg arról az oldalról is, attól függ, honnan nézi az ember. Csak akkor nagyon érdekes ez, hogyha azt is figyelembe vesszük, hogy mi az állam szerepe ebben az egészben. Ugye az államnak az a célja, hogy óriási pénzhez jut ezekből a befizetett pénzekből, adókból, járulékokból, ami a dohányon van. Namost innentől kezdve érdekes számomra ez a kérdés. Tehát lehet ezt szépíteni, de ameddig a médiából az ösztönzés folyik a világ ilyen, hogy ha ki akarok menni a kollégáimmal beszélgetni, akkor jó ha ott kimegyek dohányozni egyet, mert ott tudunk két szót beszélni, addig ez egy Don Quijote-harc és ezt nem Önök vívják.

Kovács Gábor: - Én azt hiszem, hogy az államnak döntő szerepe van, abszolút egyet tudok érteni ebben Önnel. Ugyanis ahol sikerült a dohányzást visszaszorítani, és itt nem arról van szó, ez egy nagyon fontos kérdés, és ebben nincs is vita közöttünk, az egyénnel szemben toleránsnak kell lenni, aki dohányzik. De az intézkedések és a társadalom egészével szemben viszont meg kell hozni azokat a döntő és határozott törvényeket és rendelkezéseket, amely összességében csökkenti a dohányosok arányát.

Műsorvezető: - Hol sikerült ez, mely országokban?

Kovács Gábor: - Hát például az Egyesült Államok, Kanada, nyugat-európai országok,

észak-európai országok.

Műsorvezető: - Hogy sikerült ezt? Ő mivel tudták elérni?

Kovács Gábor: - Egy példát mondok, ami alátámasztja az állam szerepét, ez pedig az, hogy ahol a cigaretták árát megfelelőképpen emelték, tíz százalékos cigarettaár-emelés a dohányosok számának négy százalékos csökkenéséhez vezetett. Tehát én azt mondom, hogy a 91 éves XY, lehet hogy dohányzott egész életében, és nem a dohányzással összefüggő betegségben hunyt el, de összességében véve nemcsak a statisztikai adatok és nagyon örülök, hogy ez felmerült, mert megerősít abba, hogy tovább kell a felvilágosító munkát végeznünk. Genetikai, biokémiai bizonyítékai vannak a dohányfüstben lévő kémiai anyagok daganatkeltő hatásáról.

Műsorvezető: - Ami nyilván egyik embernél kijön, másik embernél nem jön. Amit én megint ennél sokkal fontosabbnak tartok, az valamiféle szemléletbeli dolog, vagy lelki dolog. Tehát amikor ott voltunk, voltunk Önöknél is a Pulmonológiai Intézetben egy riportot csinálni a Gyógyhírbe és megkérdeztük, hogy na de hát ugye ha kiderül, hogy beteg a tüdő; kiderül, hogy nagy baj van; kiderül, hogy a fél tüdejét elveszítette, vagy nem kap levegőt, mert fulladnak ezek az emberek, Önök ezt nyilván nagyon jól tudják, akkor ugye megváltoznak? - tettem fel én a kérdést a doktoroknak, akik elmondták, hogy nem. Ugyanúgy rágyújtanak. Tehát ez az a fajta mentalitás, vagy mi ez, ami szerintem sokkal fontosabb.

Kozma Károly: - Ez már...

Műsorvezető: - Mert a kiutak ezen vezetnek, nem?

Kozma Károly: - Ez már szenvedély. Na most ha van valami, amiben tökéletesen egyetértünk a főorvos úrral az az, hogy az egyéni tolerancia az alapvető kérdés. Felnőttek tekintjük a társadalom tagjait, általában azok is...

Műsorvezető: - Általában.

Kozma Károly: - Mondom, általában azok is, de hogy folyamatos korlátozásnak vessük alá azokat, akik egyébként tényleg felnőttnek tekintik magát és más, magukat...

Műsorvezető: - De hogy tudják kiszűrni a kettőt egymástól?

Kozma Károly: - Mondok én erre valamit. A tiltás az emberiség történetében még soha az életben semmit meg nem oldott. És meg kell mondjam, hogy nemrégiben olvastam olyan amerikai felméréseket, amelyek arról szólnak, hogy az a generáció, ami mi vagyunk és ami Önök, tehát a közép-felnőtt generációban iszonyatosan vissza sikerült szorítani a dohányzást az Egyesült Államokban, miközben eszelős mértékben nő a tizenévesek dohányzása, akik szembenállnak a szüleikkel, szembenállnak minden tiltással, tehát egész egyszerűen visszacsapott, visszacsapott, mint ahogy visszacsapott a boldog békeidőkben a prohibíció, az alkohol teljes betiltása, ugye ebbe az Egyesült Államok, hogy tiltani, abba nagyon elől jár. Most jelen pillanatban Európa tart ott, hogy elindul abba az irányba, hogy ha lehet, mindent megtiltani. Egy nagyon édes dolgot hadd meséljek el. Szeretem Írországot, nagyon sokszor voltam, Dublinban nem olyan régen, pár évvel ezelőtt, kettő talán vagy másfél, ahol már akkor be volt tiltva a dohányzás. Igen ám, de be volt tiltva az utcai alkoholfogyasztás is. Mit csinált az ír? Egyik lába bent volt a kocsmába, az egyik kezébe benne volt a korsó, a másik lába kint volt az utcán és a szájába ott volt a cigaretta. Ha nem szememmel látom, el nem hiszem, hogy ilyen módon is lehet a dolgokat

- idézőjel - "megkerülni".

Műsorvezető: - Meg lehet kerülni, ezért mondom.

Kozma Károly: - De ez ezt mutatja, hogy a világ nem a tiltásokról szól.

Műsorvezető: - Egy perc harminc másodpercünk van a beszélgetésből. Igen, a világ nem a tiltásokról szól, hanem a mintaadásról. Én azt gondolom a fiatalokra visszatérve, az ember az élet mintájával, tehát ahogy élem az életem, azzal tudok mintául szolgálni majd a gyerekeimnek is. Nem jogszabályokkal, nem elvekkel. Doktor úr, Ön tudja, hogy a várandós anyák között milyen számban nőtt meg a dohányosok száma.

Kovács Gábor: - Ha nem is nőtt meg, de sajnós...

Műsorvezető: - Nem nőtt meg?

Kovács Gábor: - Nem nőtt meg.

Műsorvezető: - Hála a jó Istennek.

Kovács Gábor: - Minden ötödik várandós anya dohányzik Magyarországon, ez nem nőtt, de hát akkor is sok természetesen.

Műsorvezető: - De felnőtt a társadalom, bocsánat, nem akarom Önbe szorítani a szót, tehát ezt nem érjük fel ésszel, mi nők...?

Kozma Károly: - Én erre azt mondtam, hogy azok a tagjai, akik felnőttek. Nem ezt mondtam?

Műsorvezető: - De, de ezt mondta, nem vitatkozok, csak ugye erősítem azt, hogy hiányosságok... Igen?

Kovács Gábor: - A fiatalokról szólt és teljesen egyetértek. Valóban ennek az egész küzdelemnek - hadd használjam ezt a szót - az a jobbik oldala, hogy a fiatalok körében a nem dohányzó életmódot és a dohányzás helyett valami egyéb értelmes időtöltést tudjunk felmutatni és közben persze a dohányzás ártalmasságára is felhívjuk a figyelmet.

Műsorvezető: - De ez viszont már össztársadalmi kérdés.

Kovács Gábor: - Igen.

Műsorvezető: - Mert a dohányzás pótcselekvés. A dolgok megkerülése.

Kozma Károly: - Ezzel én nem értek egyet.

Műsorvezető: - Nem?

Kozma Károly: - A dohányzás pótcselekvés nagyon sok esetben, ez így van, de a dohányzás lehet egy élvezeti eszköz is, sőt, ugye rövidtávon még a memóriát is élesíti, tehát egész egyszerűen az embernek időnként nem attól, mert éppen nem tud mit csinálni. Én magam pipázom, tehát azt szokták mondani, okos embernél gondolatokat ébreszt, a hülyénél a cucc helyettesíti. Tehát én merem remélni, hogy én nálam nem a második eset fordul elő, bár ki tudja, ha ebbe az ütembe haladunk, de a dolog lényege mégis csak az, hogy ez egy szenvedély, amely szenvedély kielégítése jó annak, aki ezt csinálja. Ha olyan kötöttséget érez, hogy ebbe belepusztul, ha nem teszi, akkor rossz és akkor segíteni kell.

Műsorvezető: - Akkor segíteni kell leszokni. Így van. Legyen ez a végszó.

Kovács Gábor: - Hát hogy belepusztul-e vagy sem...

Kozma Károly: - A szónak természetesen az idézőjeles és átvitt értelmében.

Műsorvezető: - Így van. Szerintem meg azt a kérdést kell feltennie mindenkinek, minden dohányosnak magának, hogy igazából szükségem van-e nekem erre? Ha ezt végiggondolja, akkor lehet, hogy egy döntés kérdésre lesz a válasz. Bőven túlhaladtuk az időnket, visszavárjuk majd Önöket. Köszönöm, hogy eljöttek.

Az összes nyilvános helyen betiltanák a dohányzást

Írta: Administrator

2006. június 14. szerda, 00:54 - Módosítás: 2010. április 04. vasárnap, 17:37

Kovács Gábor: - Köszönjük.

[ukash kart](#) |